

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΔΡΑΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Σπυρίδων Βασιλειάδης

Αττικάί νύκτες. Οι αδελφοί ή Γαλάτεια

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

1. τμ. 3, τχ. 2 (Δεκέμβριος 1870), σ. 73-75
2. τμ. 3, τχ. 4 (Φεβρουάριος 1871), σ. 117-122
3. τμ. 3, τχ. 5 (Μάρτιος 1871), σ. 168-171

1.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

ἢ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

ΔΡΑΜΑ

Ἀφιερωῦται Νικ. Οἰκογιοῦδῃ — εἰς Σμύρνην

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Θάλαμος κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ καὶ βύσσου. Κλίνη λευκόπεπλος μετὰ πολυπτύχων καὶ πλουσιωτάτων αὐλαϊῶν, εἰς τὸ βάθος. Ἀντικρὺ καὶ δεξιᾷ φαίνεται βωμὸς τῆς ἡμιστάς ἐπάνω τῆς ὁποίας ἴσταται γιονῶδες τῆς Ἀφροδίτης μαρμαρίνον ἄγαλμα. Μέχρι λαγόνος γυμνόν, καλύπτεται τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σώματος διὰ λευκῆς καλύπτρας ἢ πέπλου λεπτοτάτου, οἰοεὶ πσόντος, ἐλαφρῶς δ' ἐπικλινῆς πρὸς τὰ ἔμπροσθ' διὰ τῆς εὐδυνάμου πειράται πως νὰ κρατήσῃ τὸν καταπίπτοντα πέπλον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ ἀθρῶς καὶ μετὰ χάριτος ἀνεκφράστου χρυσίζον μῆλον τῶν Ἐσπερίδων πρὸς ὃ νεύουσα προσμειδιᾷ. Κόμη πλουσία καὶ ἐν γλιδῇ εἰς βοστρύχους ἀναδεδημένους ὑπὲρ τὸ μέτωπον, ὡς ἐπὶ στέμματι. Εἰς τὴν κατὰ μέτωπον βαθυτάτη τῆς παστάδος κεῖται γονυκλινῆς ὁ βασιλεὺς τῆς Κύπρου Πυγμαλίων. Εἶναι οὗτος ἐτῶν εἴκοσι καὶ ἑννέα. Ἡ ὄρα περὶ λύγων ἀφάς. Ἐν τῇ θαλάμῳ οὐδεὶς καίει λαμπτήρ, ἀλλ' ἐπικρατεῖ γλυκὺ σκιδόφως, πλαττόμενον ἀπὸ τοῦ χρυσίου κύκλιφ κόσμου καὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ ἀγάλματος. Ὑπερβεν τῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πολυπτύχου κωνωπέου, φαίνεται καθήμενος μικρὸς πτερόεις Ἔρωσ καὶ βάλλων οἰοεὶ χρυσᾷ κατὰ τοῦ Πυγμαλίωνος βέλη.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ἐξύπνα. Ἦλθον ἀπὸ τῆς ἐορτῆς σου ὅπου τασούτον ηὔχῃθην νὰ λάβω γυγαίχα πρὸς σέ ὁμοίαν ἢ μᾶλλον σέ αὐτὴν, σέ. Ἐξύπνα, ὅτι μακρὸς ἤδη παρήλθε χρόνος ἐνῷ κλαίω ἐνώπιόν σου καὶ ἐκτεθεύω καὶ τήκομαι. ὦ, διὰτὸ νὰ μὴ με ἀκούης; Ἄν ἦσο μάφμαρον ἀπλοῦν, ἂν ἦσο ἔρημος βράχος, θὰ συνεκινεῖσο εἰς τόσα μου δάκρυα, εἰς στεναγμούς μου τόσου; ἀλλὰ σιωπᾷς διότι ἔχεις

στήθη ανθρώπινα και βλέμματα θεοῦ; Ὡς Ἀφροδίτη, ὧς προσφιλῆς μανία, ὧς τῆς ψυχῆς μου ἀγαλμα, σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπῶ εἰς σὲ τὴν μορφὴν καὶ οὐχὶ τὴν ἐνοικοῦσαν, τὴν εἰκαζομένην θεότητα. Ὁμίλητόν με, λαβὲ πνοὴν, ἔστω καὶ ἂν μὲ εἴπη ἡ πνοή σου αὕτη: « Ἀπόθانون, ἀνίερε! » Ὡς, ἂς σεισθῶσι τὰ βλέφαρά σου, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο γείνη ἵνα μὲ ἴδωσιν οἱ ὀφθαλμοί σου μετὰ τινος στιγμῆς ἄπνουν καὶ ἀναίσθητον. — Ὡς, χίλια στήθη ἂν ἦν οὖντο εἰς ἓν, θὰ μὲ συνεκίνουν τοσοῦτον πυρίνωσ ὅπόσον μὲ ἐκκαίεις σὺ, μάρμαρον παγετῶδες καὶ ἄφωρον; Ὁμίλητόν με, διότι ἂν ὁμιλήτης, θὰ ἀνατείλῃ πρῶτα ὁμίλητόν με, διότι ἂν ὁμιλήτης θὰ ἐνωτισθῇ ἡ γῆ τῆς φωνῆς τῶν θεῶν. Ὁχι! λάλητόν με, διότι ἡ σιωπή σου εἶναι ἔρημος τῆς Λιβύης χωρὶς κλῶνον ἓνα, ἓνα ρύακα! λάλητόν με, διότι ἡ σιωπή σου εἶναι σκληροτέρα τῶν θηρίων τῆς Ἰρκατίας, ἀνηλεεστέρα τῶν φίλων θετταλῆς μαγίσσης.

Ἄ, τίποτε, τίποτε!

Σιωπῆ κατακλίνων τὴν κεφαλὴν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὡς ἄνω. Εἰσέρχεται τις

ΘΕΡΑΠΩΝ

Κύριε, θέλετε ν' ἀνάψω φῶς; Ὁ ἥλιος ἔδυσεν.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ὁχι. Ἀφήσατέ με μόνον.

Ὁ θεράπων ἀπέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ὁχι. Ἀφήσατέ με μόνον. Θέλω ἡ αὐτὴ σκοτία καὶ λύπη νὰ περιβάλλῃ τὴν φύσιν ὅποια καὶ τὴν ψυχὴν μου. Ἡ νύξ γαλουχεῖ τοὺς δυστυχεῖς, ὡς μήτηρ. Θέλω ἅμα εἰς βαθύ νυκτὸς σκότος νὰ λάμπῃ ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ἑσπερος, ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἀγαλμά σου, θεότης ἀνίλεως.

(Ἀνεγειρόμενος καὶ ἀνατείνων τὰς χεῖράς του)

Ὡς θεοί, εἶπατέ με: εἰάν ἀνάγκη, ἐγὼ μεταγγίζω ἀπὸ τῶν φλεβῶν μου εἰς τὰς φλέβας τῆς αἵμα, ἐγὼ δωροῦμαι ἀπὸ τῆς ζωῆς μου ἔτη αὐτῇ ὅλα, ὑπολειπομένων μοι μόνον ὀλίγων ὥρων! Ἀλλ' ἂς κινήθῃ τὸ

στήθος αὐτῆς τέλος, τὸ χεῖλος αὐτῆς, τὸ βῆμα τὸ ἀπαλόν... Θέλω θύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν, θεοί, ἐκατόμβην, θέλω ἀνεγείρῃ ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ τοσοῦτον διαπρεπῆ καὶ ὠραῖον, ὥστε ἀπὸ τὰ βάθη ἀγνώστων ἐν τῷ κόσμῳ χωρῶν, ἀπὸ τοὺς αἰγιαλοὺς ἀποπτάτου καὶ ἀτέρμονος ὠκεανοῦ, συγκινομένη διὰ τῆς καλῆς φήμης ἡ κόρη θέλει ἔρχεται καὶ λυγὴ πρὸ τοῦ βωμοῦ ἐκείνου τὴν ζώνην τῆς. Ἐλεήσατέ με! ζῆτῶ οὐχὶ τῶν οὐρανίων τὴν ἀθανασία, ἀλλὰ ν' ἀσπασθῶ μόλις τὸ εἶθεον κάλλος, νὰ ἴδω χρυσοῦν ὄνειρον ποιητοῦ λαμβάνον ζῶην, λαλιάν, βηματισμόν... Ἀλλ' ὧ θεοί ἐγώ σται! ἀρνεῖσθε καὶ σὰς ἐνοῶ. Θὰ προὔτιμάτε μᾶλλον νὰ μεταβάλλετε ἐμὲ εἰς θεόν, ὡς τὸν Γανυμήδην, οὐχὶ ὅμως τὸ θεῖον τοῦτο ἀγαλμα εἰς ὕλην παλλομένην, γελῶσαν ἀλλὰ καὶ μόρσιμον. Ἐρρετε!... Εἶσθε σκληροὶ ὅσον τὸ μάρμαρον τοῦτο, ταπεινότεροι καὶ ἀπιγνέστεροι τούτοι, ἀφοῦ ὄντες θεοὶ καὶ οὐχὶ λίθοι οὕτω φέρεσθε!... Εἶσθε πλήρεις φθόνου καὶ ἀμουσίας! ἀφοῦ καλεῖσθε ἔρροισ τῶν ἀνθρώπων, πλαστοουργοὶ τῆς ζωῆς, ἀφίνετε αὐτοὺς καὶ ὑποφέρετε νὰ καθοράτε ἐνεργεῖς, ἀναπήρους, χωλοὺς, βαρβάρους, φρονεῖς, ἀθλίους καὶ πάν ὅ,τι ἐν ἀνθρώποις κακόν! Ἐρρετε!... Ὄποτε μοι τὸν θάνατον! τότε καὶ θὰ σβεσθῶσι τὰ ὄμματά μου, θέλω ποτισθῇ τὴν λήθην.

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ λαλήσαν

Μὴ βλασφημῆς. Οἱ θεοὶ τιμωροῦσιν.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ στραφεὶς κατάπληκτος

Οὐρανέ!... Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς; Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς ἢ ἡ συνειδήσεός μου;

[Περίπτυσσον τὸ ἀγαλμα]

Εἶπές τι; Ἦνοιγη τὸ χεῖλός σου; Μὲ ἤκουσες, Ἀφροδίτη; Ἦσο σὺ ἡ καλήτασα; Ὡς, λάλει! Διότι ἤκουσα ἀπειλὴν ὡσεὶ τὸν βαρβίτου. Ἀφροδίτη!...

[Ὡσεὶ ἀκροώμενος παρὰ τὰ στέρνα τοῦ ἀγαλματος]

Ἠρεμία, ἐρημία, μόνωσις! χωρὶς παλμῶν χωρὶς ἔλεος! — Τίς ὅμως ἐλάλησεν; Ὅστις καὶ ἂν ἐλάλησε, θεὸς ἢ δαίμων, οἱ θεοὶ τιμωροῦσιν καὶ, τιμωροῦσιν ἀφοῦ μένεις ἀνάγητος εἰς τόσας μου ἐκείσας, τόσους γογγυσμούς.

Σιωπῆ ἀπελπῆς.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὡς ἄνω. Εἰσέρχεται ὁ

ΘΕΡΑΠΩΝ

Κύριε, ἄνθρωπός τις φθὰς δρομαῖος καὶ ἄγνωστος, ζητεῖ νὰ σὰς ἴδῃ. Φαίνεται ἄγγελος εἰδήσεων χαρωπῶν.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ἄς ἔλθῃ. Εἴθε νὰ ἐπέμπετο οὐρανόθεν, ἄγγελος γαλήνης καὶ ἰλαρότητος!

Ὁ θεράπων ἀπέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὡς ἄνω.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ πρὸς τὸ ἄγαλμα

Διατί σιωπᾶς; Τί ὄνειροπολεῖς ἔτι, φίλη μου, σιωπηλὴ ὡς ὁ οὐρανός; Θάρρει, ἔρχου ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου ἂν μηδὲν ἄλλο θὰ εὕρῃς κἄν, θὰ εὕρῃς ἐμέ. ὦ, πόσον σὲ ἠγάπησα, πόσον σὲ ἠγάπησα!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ὡς ἄνω. Εἰσέρχεται ὁ θεράπων καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ ἄγγελος. Δύο ἄλλοι τῶν θεραπόντων κρατοῦσι πυρσούς πρὸ καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς εἰσοδού.

Ο ΘΕΡΑΠΩΝ

Κύριε, ἰδοὺ ὁ ἄγγελος.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ προσερχόμενος

Χαῖρε ὁ ξένος. Πῶς, πόθεν;

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

Χαῖρε, βασιλεῦ. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ πλανηθεὶς ἐν μέσῳ τῶν βροχάρων λαῶν τῆς Συθητικῆς, ὁ μυηθεὶς τὰ ἰσραὶ σκότη τῆς Αἰγύπτου, ὁ ἀναμετρήτας τὰς ἀδύσσοις τοῦ ὠκεανοῦ ναυαγός, ὁ ἀπόβλητος τῆς πατρικῆς στοργῆς καὶ ἐστίας, ὁ ἀδελφός σου Ρέννος, φθάνει ἐνώπιόν σου. Ἐγὼ πιστὸς αὐτοῦ ἱπκίρος, φέρω πρῶτος τὰ εὐαγγέλια καὶ χαίρετίζω τὸν βασιλέα καὶ ἀδελφόν.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ὁ ἀδελφός μου Ρέννος! ·· Φθάνει ἐνώπιόν μου μετὰ τινὰς στιγμὰς! ·· ὦ θεοί, σύγνωτε, σύγνωτέ με γογγύσαντα!

[Πρὸς τὸν ἄγγελον]

Χαῖρέ μοι καὶ αὖθις ὁ τὸ κάλλιστον ἐπειπῶν ἐν τῷ βίῳ μου ἔπος, χαῖρέ μοι ὁ ἑταίρος καὶ ἀδελφός τοῦ ἀδελφοῦ μου! Ὡς

εὖ παρέστης καὶ μετὰ σοῦ οἱ θεοὶ παρ' ἡμῖν καὶ τῇ πατρίδι!

[Πρὸς τὸν θεράποντα]

Δότε τῷ ἀγαθῷ φίλῳ ἠδὺ λουτρὸν καὶ βασιλείον δεῖπνον καὶ ἀπαλὴν κλίνην. Ἐγὼ μένω ὑπανοίγων τὴν ἀγκάλην πρὸς Ρέννον τὸν ἀδελφόν. Φέρετέ μοι, σπεύδετε, δέχεσθε, φέρετέ μοι τὸν Ρέννον!

Ὁ ἄγγελος καὶ οἱ θεράποντες ἀπέρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Πυγμαλίων μόνος. Τὸ ἄγαλμα

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Φέρετέ μοι τὸν Ρέννον. Ἐλθέ, ἀδελφέ μου, νὰ εὔρω εἰς τὰ θερμά σου χεῖλη τὸ φίλημα ὅπερ τοσοῦτον ἡ ψυχὴ μου ἐδίψησε καὶ μοὶ ἠρνήθη ὁ κόσμος. Ἡ ἀπλετος στοργὴ μου λησμονεῖ τὴν ἐπὶ σὲ πατρικὴν κἀραν.— Συγγνώμην, Ρέννε, ἂν ὁ δῦσεως ἔρωσ μου μὲ κρατῇ ἐδῶ δέσμιον ἐνῷ ἔρχεσαι πρὸς με· ἀλλ' ἐλθέ νὰ ἴδῃς ποῖον τὸ δεσμευόν με γόητρον!

[Ἀποχωρήσας ἀνάπτει πυρσὸν λαμπρότατον καὶ ἔρχεται πρὸς τὸ ἄγαλμα]

ὦ καλλονὴ καὶ ἀβρότης καὶ χάρις καὶ ἀριπρέπεια! Ἐλθέ, Ρέννε, ἐλθέ νὰ ἴδῃς. Ἄφες με νὰ σὲ καλῶ Γαλάτειαν, διότι εἶσαι λευκοτέρα τοῦ γάλακτος, διότι εἶσαι σκληρὰ ὅσον ἡ Νηρηΐς ἐκείνη πρὸς τὸν Πολύουμον. Δὸς εἰς ἐμέ τὸ μῆλον, Γαλάτεια. Ἰδέ!

[Φέρει τὸ φῶς πρὸς τὰ στέρνα τοῦ ἀγάλματος.]

Εἶδεν ὁ Πάρις τοιοῦτον κάλλος εἰς τὴν γυμνὴν Ἀφροδίτην; ὦ, εἰς τοιαῦτα στήθη εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀκούσεται εἰς παλμὸς ζωῆς!

[Ἀφῆνης ἡ παρειὰ τοῦ ἀγάλματος πόρφυροσται ἀπὸ αἰδοῦς, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κινεῖται αἰρῶσα πρὸς τὰ ἐπάνω τὴν ἐσθῆτα, διανοίγονται ἐρασμίως τὰ βλέφαρα ἐνφ' ἡ δεξιὰ ὀρέγεται προσφέρουσα τὸ χρυσοῦν μῆλον τῷ Πυγμαλίῳ καὶ ἡ μαρμαρίνη κόμη λύεται πίπτουσα εἰς μελιχρῶσους βοστρύχους.]

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ ἐν ἐκστάσει χαρᾶς ἀπορρίπτει τὸν πυρσὸν καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὴν Γαλάτειαν

ὦ θεοί! ·· Εἶναι ἀληθές;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ κλίνουσα πρὸς τὴν ἀγκάλην τοῦ Πυγμαλίου, εἶσαι εὐτυχής; ·· ··

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

2. **ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ****ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ**

ἢ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ**ΔΡΑΜΑ**

(Συνέχεια ἴδε φύλ. 2.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ**ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.**

*Ανάκτορα τοῦ Πυγμαλίωνος. Αἴθουσα μικρὰ πλοσίως καὶ χαριέντως διασκευασμένη. Ἐνώπιον ροδίνου ὠσειδοῦς τραπέζιου ἐρείδων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρα, κάθηται ὁ Πυγμαλίων ἀπέναντί του δὲ, ἀναπαύεται ἐπὶ σκίμπος, ἀνάκεκλιμένη κεφαλῇ, ὁ Ρέννος. Ὁ Πυγμαλίων ἔχει τὸ ἀδρὸν μεγαλεῖον ἡγεμόνος, ἀλλ' ὁ Ρέννος ἔχει τὸ πυρῶδες μεγαλεῖον τοῦ ἀνδρός. Ἡλιοκαῆς ἐλαφρῶς, με μέλαιναν γενειάδα, μέλαιναν κόμην καὶ ὄμμα, ὁ Ρέννος ἔχει ἄλλως τὴν παρρησίαν δεσπότη, ἐνῶ ὁ ἀπαλόδερμος Πυγμαλίων ἔχει τὸ ἦθος ἀδελφοῦ. Ὁ Ρέννος φαίνεται μεγαλειέτερος ἡλικίας, ἐνῶ εἶναι μικρότερος τοῦ Πυγμαλίωνος κατὰ τριετίαν. Πολύφωτοι λυχνίαι, χρυσόσκευτοι ἐρσοπέδι, συμπλέγματα καὶ χοροὶ νυμφῶν εἰς εἰκόνας καὶ ἀγαλμάτια ὠραῖζουσι τὴν μικρὰν αἴθουσαν.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ἄλλ' εἰπέ με, Ρέννε, σὺ ὅστις ἐπλανήθης ἐν τῇ γῇ ἐπὶ τοσοῦτον, σὺ ὁ γνωρίσας πολλὰς πόλεις καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους, εἰπέ με λοιπὸν εὔρες ἐν τῷ κόσμῳ καθόλου μωροὺς καὶ δειλοὺς μάλλον ἢ γενναίους καὶ εὐφρεῖς; Ἐπείσθης δὲ ὅτι ἡ κακία ἐν ἀνθρώποις εἶναι χάσμα τῆς ψυχῆς, ἀτέλεια καὶ χῶλωσις, ἢ συμπληροῖ ποικίλως καὶ ἐπὶ τὸ τελειότερον αὐτὴ τὸν ἀνθρώπον, ὡς τὴν τροφήν τὸ ἄλας;

ΡΕΝΝΟΣ

Μωροὺς, πανταχοῦ μωροὺς καὶ αἰωνίως μωροὺς. Ἡ φρόνησις εἶναι τὸ ἐφήμερον ἐπεισόδιον, ἐνῶ ἡ ἱστορία τῆς ἀπάσης ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ μωρία καὶ ἡ τύφλωσις. Διότι καὶ τις λάμπρὰ διάνοια τυχοῦσα, σβέννυται ὑπὸ τῶν τυφλῶν παθῶν, ὡς ἀγαθὸς ἡγεμὼν ὑπὸ τῶν κολάκων, ἐνῶ ἐτέρωθεν ὁ ἀριστος πολλάκις νοῦς διαρρεῖ καὶ χάνεται ἀπὸ τὸ τετρομημένον τῆς πεινίας

ὑπόδημα. Οὕτως ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μοι παρέστη ὡς ὄνειρος. ὄχι διὰ τὸ ταχὺ καὶ φροῦδον αὐτῆς, ὡς λεγούσιν οἱ ποιηταί, ἀλλὰ διότι οἱ ἀνθρώποι ὡσεὶ κοιμώμενοι ἐπιπαρωδοῦσιν ἀφανισθεῖσάν τινα τελείαν ζωὴν, δι' ἧς ὡς οἱ ὑπνοῦνται προτρεπούσιν αἰωνίως εἰς τόσας συμφοράς, εἰς τόσας πλάνας, τόσα τέλματα, πελάγη, βάραθρα. Ἄγνων ἂν ὁ θάνατος εἶναι ἔγερσις, ἀλλ' ἡ ζωὴ εἶναι ὕπνος, νύκτιμος ἢ δυσόνειρος. Ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἐσπέρας ἡ σκοτία καταβαίνει, καὶ μάτην ἀνάπτουμεν κατ' οἶκον τοὺς λύχνους· οὕτω μάτην τάσσομεν τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα, διότι ἡ κακία γεννᾶται κατὰ φύσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον. Πρὸ τοῦ ἡλίου τὰ δένδρα, αἱ στῆλαι, πᾶν τὸ ἐγειρόμενον προσαποκτᾶ σκιάν πρὸ τῆς ζωῆς ἢ ψυχῆ τοῦ ἀνθρώπου ὑποκατᾶγει σκιάν ἢ κακίαν, ὧν στεροῦνται τὰ χαυλίζε κείμενα καὶ οἱ παίδων προσόμοιοι. Ἄλλ' ἐς ἄλλοτε ταῦτα, Αἴγυπτίων μερίμνας.— Ἐπανερχεται ἡ Γαλάτεια.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

προσβλέπων τὴν ἐρχομένην Γαλάτειαν

Ναί· ἐνώπιόν τῆς τὸ δάκρυ δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀδάμαντα. Ἐνώπιον τῆς αὐγῆς αὐτῆς, ποῖα σκοτεινὰ μελέτη δύναται νὰ μὴ λυθῇ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Οἱ ἀνωτέρω. Εἰσερχομένη πλήρης χάριτος καὶ ἐλαφρότητος ἡ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Τί διηγεῖται πάλιν ὁ Ρέννος;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Λέγει ὅτι εἰς οὐδεμίαν τῆς γῆς γωνίαν ἀπήντησε τὸ κάλλος τῆς μορφῆς σου, τὸ μέλος τοῦ στόματός σου, τὸ ἴδύ τῶν βημάτων σου, Γαλάτεια.

ΡΕΝΝΟΣ

Ἀληθῶς. Ἐγὼ ὅστις ἠτένισα καὶ ἤκουσα τὰς Σειρήνας.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Τὰς Σειρήνας; Ποῖαι πάλιν εἰσὶν αὐταί; Χθὲς μᾶς διηγείσο περὶ τῶν τεθλιμμένων θεῶν τῆς Αἰγύπτου, περὶ μομμυῶν καὶ κροκοδείλων, ἦσαν δὲ ὠραῖα ὅσα ἔλεγες, ὡς ἂν ὠμίλεις περὶ νυμφῶν. Εἰπέ μας σήμερον περὶ τούτων. Τί ἦσαν λοιπὸν αἱ Σειρήνες;

PENNOS

πρὸς φιλεῖς ὡς μάγισσαι, ἀνηλεεῖς ὡς
τιγρεῖς.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

ὦ! . . . Λοιπὸν τί ἦσαν;

PENNOS

Γυναῖκες.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Τότε θὰ ἦσαν γραῖαι καὶ δυσειδεῖς, ὡς
αἱ Ἐρινυδες.

PENNOS

Ὅχι, Γαλάτεια. Ἦσαν αἱ Σεῖρῆνες νε-
αραί, εὐειδεῖς, μελίθογοι· τὸ δὲ κάλλος
αὐτῶν, ἡ νεότης καὶ ἡ φωνὴ ἦσαν τοιαῦτα
ὥστε μανίαν ἐνέπνεον.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ποῖαι γυναῖκες! Εἶδες λοιπὸν αὐτάς καὶ
ἤκουσες τῆς φωνῆς των;

PENNOS

Ἐκ τῶν θνητῶν ἤμην ἐκ τῶν τελευ-
ταίων ὅστις ἤκουσα τῆς φωνῆς των. Εἶναι
μακρὰ ἱστορία, πλήρεις κινδύνων, ἄθλων,
περιπετειῶν καὶ νεότητος.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Εἰπέ, εἰπέ μὲς λοιπὸν, διηγήσου Ρέννε!
(Κάθηται ἐπὶ πλησίον του.)

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Τῶντι, ἀδελφέ μου· διήλθες τὴν ζωὴν
ἐν ἡμῶν ἡμιθέων καὶ ἡρωϊσμῶν· ἄς ἀκού-
σωμεν, διότι θὰ εἶναι τι κάλλιστον.

PENNOS

Ἐν τῇ θεσσαλικῇ Ἰωλκῶ ἐβασίλευεν
εὐδαιμόνως ὁ Πελίας. Ἄλλ' οἱ βασιλεῖς εἰ-
σὶν αἰωνίως φιλύποπτοι· οὕτως ὁ Πελίας
ἔρωτᾷ τὸ μαντεῖον τίνα πρέπει νὰ φοβῆ-
ται, τὸ δὲ μαντεῖον χρησμοδοτεῖ νὰ φοβῆ-
ται ἐκεῖνον ὅστις θὰ προσήρχετο ἐνώπιόν
του μονοσάνδαλος. Ἴδου μετὰ τινα καιρὸν
ἤρχετο πρὸς αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσονος Ἰά-
σων, διαβαίνων δὲ τὸν ὄρητικὸν ποτα-
μὸν Ἀναυρον ἔμεινε μονοσάνδαλος καὶ οὐ-
τω πρὸ τοῦ Πελίου ἐνεφανίσθη. Ὁ Πελίας
ἵνα προλάβῃ τὸν ἀπειλοῦντα κίνδυνον, ἐ-
πέβαλεν τότε τῷ Ἰάσωνι νὰ μεταβῆ καὶ
φέρει εἰς Ἰωλκὸν τὸ ἐν Κολχίδι χρυ-
σοῦν δέρα, τὸ δέρα ἐκεῖνα τοῦ κριθοῦ ὅστις
ἐκεῖ διέσωσε τὸν φεύγοντα τὸ μῖσος τῆς
μητρικῆς του Φρίξον. Ὁ Ἰάσων ὑπήκουσεν.
Ἐπὶ τούτῳ δὲ προσεκάλεσε τοὺς περιφανε-
στέρους ἀνδρας τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες καὶ
συνήλθον ἕραστὰι τοῦ κλέους καὶ τῶν ἀ-

γώνων, ἅμα δὲ καὶ ἐπ' ἐλπίδι μυθικῶν θη-
σαυρῶν οἵτινες ἐλέγοντο κατακεκρυμμένοι
ἐν Κολχίδι, θησαυροὶ αὐτοῦ τοῦ Φρίξου
καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Κολχίδος Λιήτου.
Συνήχθησαν περὶ τὸν Ἰάσονα οἱ ἀριστοὶ τῶν
Ἑλλήνων νεανιῶν, πεντήκοντα, ἐν οἷς ὁ Ἠ-
ρακλῆς, ὁ Θησεύς, ὁ Τελαμών, ὁ Πηλεὺς, ὁ
Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὁ Ἰδας καὶ ὁ
Λυγκεύς, ὁ Μελέαγρος, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Λα-
έρτης, ὁ Περικλύμενος καὶ ἄλλοι, ὧν οἱ πλεί-
στοι υἱοὶ θεῶν καὶ ἡμιθέων. Τότε φεύγων
τὴν πατρικὴν ἐγὼ κατάραν ἐξενιζόμεν
παρὰ τῷ Θησεῖ, τῷ λαμπρῷ βασιλεῖ τῆς
Ἀττικῆς, καὶ ὑπὸ ἄλλο ὄνομα ἠκολούθησα
ἄσμενος τοῦτον. Ὁ υἱὸς τοῦ Φρίξου φλε-
γόμενος ἀπὸ στοργῆς ὅπως ἐπανεύρη πηθα-
νῶς καὶ ἐπανίδῃ τὸν φυγάδα πατέρα, κα-
τεσκεύασεν ἰδίῳις ἀναλώμασι τὸ μέγα
πλοῖον ἐφ' οὗ ἐπέβημεν καὶ εἰς ὃ προλαμ-
βάνων τῶν θεῶν τὸν φθόνον, ἅμα δὲ καὶ
ὡς ἀριστον υἱικῆς στοργῆς οἰωνόν, ἐδωρή-
σατο τὸ ὄνομά του· οὕτω δὲ τὸ πλοῖον ὠ-
νομάσθη Ἀργώ.— Ἐὰν ἠνοῦντο μακροὶ γε-
μῶνος νύκτες ἑκατὸν, ἅμα δὲ καὶ ἐγὼ σιδή-
ρα εἶχον τὰ στήθη, θὰ μοὶ ἦτο πάλιν ἀ-
δύνατον νὰ ἀφηγηθῶ ὅ,τι εἶδον, ὅ,τι ἤ-
κουσα, ὅ,τι ὑπέστημεν εἰς τὴν πλάνην ἐ-
κείνην.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Εἰπέ μὲς, εἰπέ μου, Ρέννε, ὅ,τι ὠραιό-
τερον καὶ τολμηρότερον σήμερον, διὰ δὲ
τὰ ἄλλα ἔχομεν ἄλλας νύκτας. Ἐμεθὺ
πλήρεις γαλήνης. Οὐδὲν παρακαλοῦμαι τὰς
διηγήσεις. — Πόσον μὲ μαγεύουσαι!

PENNOS

Παρελάβομεν μεθ' ἡμῶν τοὺς μάντις
Ἴδμονα καὶ Μόψον, ὡς πρῶρις, ἅμα δὲ τὸν
καλὸν Ὀρφέα, κιθαρωδὸν θεσπέσιον, ἵνα
πραΐνῃ ἡμῶν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς ἀγῶνας,
καταβάλλῃ δὲ καὶ τὰς ἀναφουρένας τρα-
χείας ἔριδας διὰ τοῦ γοήτρου τῶν μελῶν
του. Ἀπεπλεύσαμεν καὶ μετὰ πολλὰ προσ-
ωρμίσθημεν εἰς Ἀθήνην. Ἐκεῖ εὗρομεν μό-
νον γυναῖκας, διότι οἱ ἄνδρες εἶχον φρονεθῆ-

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

ὑπὸ τινῶν;

PENNOS.

ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντ'
ἐκεῖνον προὔτιμων τὰς ἀπὸ Θράκης αἰγυ-
μαλώτους. Ἐν Ἀθήνῳ ἐβασίλευεν ἡ λαμπρὰ
Ἰψιπύλη. Εὐόγομεν ὁμῶς ἐντευθεὶ ἐν τῇ

δηλονότι· μετὰ δύο περίπου ἔτη, ἀφοῦ οἱ πλείστοι τῶν ἑταίρων ἡμῶν προὔτιμησαν ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ δέρας τῆς Κολχίδος τὴν χρυσὴν κόμην τῶν ἀρρενωπῶν ἐκείνων γυναικῶν, μόνος δ' ἐπὶ τῆς Ἀργούσ ἐμενεὶν ὁ Ἡρακλῆς. Εἶτα ἀνέβημεν πρὸς τὸ πέλαγος εἰς τὴν διαπλεύουσα ἐπὶ τοῦ χρυσομάλου κροῦ ἡ Ἑλλη μετὰ τοῦ Φριξοῦ, ἐλιποθύμησε καὶ ἐκπεσοῦσα ἐπνίγη· οὕτω δὲ ὁ πόντος οὕτως ὠνομάσθη Ἑλλησποντος.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἡ πτωχή!

ΠΥΓΗΛΑΙΩΝ

Ἐγνώρισα τὸν Ἑλλησποντον εἶναι γλαυκὸς καὶ διαυγὴς ὅσον νὰ ὑπολάβῃς αὐτὸν οὐρανὸν ὑπορρέοντα.

PENNOS

Μνήμα παρθένου καὶ ἀδελφῆς. Φαίνονται εἰσέτι, καίτοι ἐν πελάγει, τὰ ἴχνη τῶν δύο ἀδελφῶν· διότι ἡ Ἑλλη οὕσα γλαυκῶπις ἐδώρησατο εἰς τὸ πέλαγος ἐκεῖνο ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός τῆς καὶ τὸ κυανοῦν τῶν ὀμμάτων τῆς χρῶμα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ὑπόδακρυς.

Πτωχή Ἑλλη!

PENNOS

Εἰσεπλεύσαμεν ἐν τέλει εἰς Βιθυνίαν. Ἐκεῖ ἀνέμενεν ἡμᾶς ὁ γέρον μάντις Φινεὺς, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, διότι κατέδειξε πρότερον εἰς τὸν Φριξὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν Κολχίδα. Ἐκτὸς τῆς τυφλώσεως μεγάλα τερατώδη πτηνὰ, αἱ Ἀρπυαίαι, μὲ πρόσωπον παρθένου καὶ ὄνυχας γυπὸς, ἤρπαζον τὴν τροφήν του ὁσάκις παρετίθετο, εἰς δὲ τὴν ὑπολειπομένην μετέδιδον δυσσομίαν τοιαύτην, ὥστε ὁ Φινεὺς ἠδυνάτει νὰ ἐγγίση τι· ὁ Ζήτης ὅμως καὶ Κάλαις, οἱ ἑταῖροι ἡμῶν καὶ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέου, καθορμήσαντες ἀπέκρουσαν τὰς Ἀρπυαίας ἤτοι τὴν Ὠκυπέτην, Ἀελλῶν καὶ Κελαινῶν, καταπνιγείσας ἢ καταφυγούσας τέλος εἰς τοὺς γεννεθλίους αὐτῶν βράχους ἐν Κρήτῃ. Τότε ὁ γέρον μάντις χαίρων καὶ εὐγνωμονῶν ὠδήγησεν ἡμᾶς πῶς ἀσφαλέστερον νὰ φθάσωμεν εἰς Κολχίδα. Οὕτω ταῖς συμβουλαῖς αὐτοῦ, κατωρθώσαμεν νὰ διέλθωμεν τὰς Συμπληγάδας, πέτρας δηλονότι δύο, αἵτινες ἦνοιγον καὶ συνεκλείοντο μετὰ ταχυτήτος καὶ σφοδρότητος φοβερᾶς· ὅτε λοιπὸν ἡ Ἀργὴ ἐφθασε παρὰ τὰς Συμπληγά-

δας ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Ἐϋφημος ἀφῆκε περιστερὰν ἥτις διήλθε τὰς πέτρας συρραγείσας καὶ πάλιν, συναρπασάσας δὲ μόνον τῆς οὐρᾶς τῆς ὀλίγα πτερὰ. Τοῦτου ἐπιτυχόντος, ὁ Φινεὺς προσεῖπε θαρροῦντως νὰ διαπλεύσωμεν ἐπεκλήθημεν τὴν Ἀθηνᾶν, ἢ δὲ Ἀργῶν πετασθεῖσα ὡς ῥιπὴ ἀνέμου ἐπὶ τῶν ὑδάτων κατώρθωσε νὰ περάσῃ, μόνον τῶν ἐπὶ τῆς πρύμνης κοσμημάτων συναρπασθέντων ἀπὸ τὰς συρρηγνυμένας πέτρας. Ἐκτοτε ὅμως, ὡς εἴμαρτο, διελθόντος πλοίου, αἱ πέτραι ἔστησαν ἀκίνητοι.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἀκίνητοι, ὅπως ἐγὼ ἥτις ἀκροῶμαι τῆς ἱστορίας τῶν, Ρέννε. — Ὡ, μὴ παύης!

PENNOS.

Προεχωροῦμεν, παρεπλόμεν τὸν Καύκασον. Αἰφνης ἠκούσθησαν βαθεῖς καὶ μεγάλοι στεναγμοὶ ὡς ἡ γῆ ἅπασα νὰ ἐπεκλήθητο εἰς τὸ στῆθος θεοῦ, θεοῦ μὲ στέρνα ἀνθρώπου. Ἦσαν οἱ στεναγμοὶ τοῦ δεσμώτου Προμηθέως, οὗ τὸ ἦπαρ κατετρώγετο ὑπὸ γυπὸς καὶ πάλιν ἀπ' αἰῶνων ἀνενοῦτο· διότι ὁ Προμηθεὺς παρὰ τὴν βουλὴν τοῦ Διὸς ἤρπασε τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐδώρησατο αὐτὸ τοῖς θνητοῖς. Ἄλλοτε θέλω σὰς εἶπε πῶς ὁ Ζεὺς ἀντεκδικούμενος ἔστειλε τότε τῶ μωρῷ ἀδελφῶ τοῦ Προμηθέως Ἐπιμηθεὶ δώρισμα κάλλιστον, δηλονότι γυναῖκα· ἥτις μυρία ἔκτοτε τοῖς ἀνθρώποις ἐρεῦρε κακὰ, ἐφάνη δὲ αὕτη πῦρ πολλῶ ἐκείνου σφοδρότερον καὶ σκληρότερον. Ἐν τούτοις τὸν οὕτω ἀναλεῶς τιμωρούμενον τούτον Τιτᾶνα ἐκπιδήσας πρὸ τοῦ Καυκάσου ὁ λαμπρὸς Ἡρακλῆς ἔσωσε τέλος, κατατοξεύσας τὸν ἀπαίσιον γῦπα καὶ λυτρώσας ἀπὸ τοῦ βράχουσι τοῦ τὸν ἡμίθεον.

ΠΥΓΗΛΑΙΩΝ

Οὕτω λοιπὸν ἐσώθη ὁ Προμηθεὺς;

PENNOS

Ὁ Προμηθεὺς ἐσώθη, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς μεταπεσὼν ἐκεῖθεν τοῦ Καυκάσου ἀπεπλανήθη καὶ ὑπέστη μυρία δεινὰ, μυρία ἅμα κατορθώσας περιφανῆ καὶ θαυμάσια.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἄλλὰ σεῖς, οἱ ἀργοναῦται;

PENNOS

Οἱ ἀργοναῦται εὐωδῶθημεν ἐν τέλει εἰς Αἴαν, μητρόπολιν τῶν Κόλχων. Ὅτε ὅμως ἀπῆτήθη τὸ χρυσοῦν τοῦ κροῦ δέρας, ὅπερ

ὁ Φριξὸς θύσας τὸν κριὸν ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ εἶχεν ἀφιερῶσθαι εἰς τὸ ἐκεῖ ἱερόν ἄλσος τοῦ Ἄρεως, ὁ βασιλεὺς Αἰήτης ὀργισθεὶς ἐπέβαλε τῷ Ἰάσωνι τὸν ἄθλον ἵνα ζεύξῃ καὶ καλλιεργήσῃ μέρος γῆς διὰ τῶν πυριπνῶν ἵππων οὓς ἔδωρῆσατο τῷ Αἰήτῃ ὁ Ἡρακλῆος. Νὰ σπείρῃ δὲ εἰς τὴν ἀνοιγομένην γῆν τοὺς ὑπολειπομένους ὀδόντας τοῦ δράκοντος ἐκείνου ὃν ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος ποτέ, ὁ δὲ Φριξὸς κατέχων εἶχε δωρήσῃ τῷ Αἰήτῃ ἔτι τοὺς ἐκ τῆς σπειρομένης οὕτω γῆς ἀναπηδήσαντας ἄνδρας ἐνόπλους καὶ ἀγρίους νὰ θανατώσῃ ἅπαντας. Καὶ ταῦτα πάντα ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ.

Τότε εἰς τὴν δεινὴν ἀμηχανίαν τοῦ Ἰάσονος, ἐνεφανίσθη σώτῆρα θεότης ἡ Μήδεια. Αὕτη ἦτο θυγατὴρ τοῦ Αἰήτου, ἰέρεια ναοῦ ἰδίου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, γλυκὴ φῶς περισῶζον τοὺς ναυαγούς καὶ τοὺς ξένους, οὓς ἄλλως οἱ βάρβαροι νόμοι τοῦ Αἰήτου ἐσφραγίζον τῆς θεοῖς.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἡ Μήδεια λοιπόν;

PENNOS

Ἡ Μήδεια τρωθεῖσα ἀπὸ τοῦ γλυκυτάτου κάλλους τοῦ Ἰάσονος, ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτοῦ ὄρκους ὅτι θέλει λάβῃ αὐτὴν σύζυγον φιλτάτην διὰ τοῦ βίου ἅπαντος, εἶτα δὲ ἔδωκεν αὐτῷ φάρμακα δι' ὧν ἀλειφόμενος ἦτο ἀδιάτρωτος τὸ σῶμα καὶ ἀκαταγώνιστος. Συνεβούλευσεν ἔτι αὐτῷ ἵνα θανατώσῃ τοὺς ἀναφουμένους δράκοντας ῥίπτων μέσῳ αὐτῶν λίθους καὶ οὕτω ἐκείνοι ὑπονοοῦντες ἀλλήλους νὰ συσπαράσσωνται. Ἐν εορτῇ λαμπρᾷ, κατὰ τὸ τέμενος τοῦ Ἄρεως, ἐγένοντο ταῦτα, ὁ Ἰάσων ἐνίκησεν, ἀλλ' ὁ Αἰήτης καὶ πάλιν ἤρνεϊτο τὸ δέρας.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Τότε;

PENNOS

Ἡ Μήδεια ἠγνύπνει. Τὸ χρυσοῦν δέρας ἐφυλάττετο εἰς φρούριον ἐπτά τειχῶν, μετὰ πύργων μεγίστων, με πύλας χαλκᾶς καὶ χρυσᾶς ἐπάλξεις, φρουρούσης τῆς φοβερᾶς Ἐκάτης· ἰδίᾳ δὲ, ὑπὸ τὸ δένδρον ἐφ' οὗ τὸ δέρας ἐκρέματο, ἀκοίμητος παρέμενε δράκων. Ἡ Μήδεια συνεννοηθεῖσα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν πρότερον, ἤλθε τὴν νύκτα πρὸ τῶν πρώτων φρουρῶν, ὠμίλησε κολχιστὶ ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἀνοιγεῖσθαι τῶν

πυλῶν εἰσώρμησαν οἱ Ἀργοναῦται, διὰ γὰρ ἡτέρου τῆς Μήδειας ἔστησαν ἀκίνητοι ἢ τε Ἐκάτη καὶ ὁ δράκων, ὁ δὲ Ἰάσων ἀφείλετο οὕτω τὸ χρυσοῦν δέρας.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἄ!

PENNOS

Οἱ Ἀργοναῦται φεύγοντες, φεύγοντες ἡμαῖοι, ὁ Ἰάσων φέρει μεθύων ὑπὸ χροῶς τὸ δέρας, μετ' αὐτοῦ δὲ μεθύουσα ὑπὸ ἔρωτος ἡ Μήδεια, ἥτις ἐν τούτοις προσαναβῆσα εἰς τὰ πατρῶα ἀνάκτορα ὑφῆρπασεν ἀπὸ τῆς κοίτης τὸν μικρὸν ἀδελφόν τῆς Ἀψυρτον, τιμαλφῆς κειμήλιον καὶ μόνον ἐπὶ γῆς ἔρωτα τοῦ πατρὸς τῆς. Ἡ Ἀργὼ ἐκκινεῖ ὡς σφοδρὰ ἀπόγειος αἴρα. Ὁ Αἰήτης μαθὼν τὴν ἀρπαγὴν τοῦ δέρατος καὶ τὴν φυγὴν τῆς Μήδειας, ῥίπτεται ὀπισθὲν μας μετὰ λύσσης καὶ μετὰ ὀλοκλήρου στόλου. Καὶ ἠγνῶει εἰσέτι τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Ἀψυρτου.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ἀλλὰ διατὶ ἡ Μήδεια ἤρπασε μετ' ἐαυτῆς τὸν ἀδελφόν τῆς Ἀψυρτον;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Πόσῃ στοργῇ θὰ ἠσθάνετο ἡ ταλαίπωρος διὰ τὸν μικρὸν ἀδελφόν!

PENNOS

Φεῦ! — Διότι, ἀγαπητέ μου Πυγμαλίων, μιᾶς ἡμέρας ἔρως καθιστᾷ τὰς γυναῖκας σοφωτέρας τοῦ σοφοῦ ὅστις ἐπὶ ἐκείνην ἐμελέτησε, σκληροτέρας τοῦ στρατηγοῦ ὅστις ἐκείνην διέβη μάχας αἰμόσυτος. Ἡ ναὺς τοῦ Αἰήτου, προσπνεούσης καὶ τῆς δικαίας εὐχῆς τοῦ πατρὸς, προσήγγισε τῇ Ἀργῷ τότε ἡ Μήδεια ἀναστᾶσα σάξει τὸν ὁμομήτριον ἀδελφόν τῆς Ἀψυρτον, καταμελίξει τὸ σῶμά του καὶ ῥίπτουσα ἐκαστοτε ἐν μέλος πρὸ τοῦ ἀπεγνωσμένου ἐντεῦθεν πατρὸς καὶ ἐν θρήνοις συναθροίζοντας τὰ μέλη τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ, ἔδωκε καιρὸν καὶ ἡ Ἀργὼ ἦτοι ὁ Ἰάσων ἐσῶθη ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Αἰήτου.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

ὦ θεοί!

PENNOS.

Εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην, Πυγμαλίων, ἐθυμοῦμαι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ὅλων ὑγράνθησαν ἀπὸ οἶκτον ἢ φρίκην εἰς μόνος ὀφθαλμὸς ἔμεινε στυγνὰς καὶ ἀδακρυγῆς.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ Μήδειας.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Πῶς, Γαλάτεια· εἶναι δυνατὸν τὰ στήθη τὰ λυόμενα, ὡς ὁ κηρὸς, ἀπὸ ἔρωτος πρὸς ἓνα, εἶναι δυνατὸν νὰ γίνωνται συνάμα τοσοῦτον σκληρὰ πρὸς πάντας, πρὸς πατέρας ἀκόμη καὶ ἀδελφούς;

Κλίνει καὶ φιλεῖ τὴν Γαλάτειαν περιπαθῶς.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ δακρῦουσα

ὦ Μήδεια, Μήδεια! . .

PENNOS

Μέδουσα λέγε, ὦ Γαλάτεια. Διότι οἱ θεοὶ ὠργίσθησαν καὶ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ Ἀψύρτου μετεβλήθη ἐνώπιόν μας εἰς ὄρη καὶ τενάγη καὶ τρικυμίας καὶ ἐρήμους καὶ τιφῆνας καὶ ὠκεανούς. Ἐπλανώμεθα ἔκτοτε ἀπὸ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ πρὸς τὸν Καύκασον, ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος λίμνης πρὸς ἔθνη βάρβαρα καὶ ἄφωνα καὶ θηριώδη. Ἦλθομεν πρὸς τοὺς Μακροβίους, ζῶντας χιλιάδας χρόνων ἤλθομεν πρὸς τοὺς Κιμμερίους, ζῶντας εἰς αἰώνιον σκότος, διότι τὰ περὶ αὐτοὺς ὄρη ἀποκρύπτουσι τὸν ἥλιον ἤλθομεν πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου, σύροντες τὴν Ἀργὴν ἐπ' ὤμων, παρὰ τὸν Ἀχέροντα ποταμόν· ἐκείθεν προσαναβάντες μετεπέσαμεν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, προσωρμίσθημεν εἰς τὴν Ἰερνίδα νῆσον, ἐν φοβεραῖς τρικυμίαις, παρεπλεύσαμεν τὴν νῆσον τῆς Δήμητρος, ἐπλανώμεθα ἀγνοῦντες ποῖ βαίνομεν, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Κίρκης, πάντοθεν ἀποπεμπόμενοι ὡς ἐναγεῖς ἀπὸ τοῦ Ἀψύρτου τὸν φόνον.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ρέννε, καθ' ὅλους τοὺς κινδύνους τούτους ἡγάπα ὁ Ἰάτων εἰσέτι τὴν Μήδειαν;

PENNOS

Ἡ Μήδεια ἦτο μάγισσα· ἄλλως ὁ Ἰάσων ἦτο νεώτερος τοῦ Ρέννου. — Ἄλλ' ἤρχισα τὴν ἱστορίαν τῶν ἀργοναυτῶν διότι ἀνεμνήσθη τὰς Σειρήνας. Μετὰ τὴν νῆσον τῆς Κίρκης ἤλθομεν πρὸς αὐτάς.

Αἱ Σειρήνες ἦσαν θυγατέρες τῆς Μελοπομένης καὶ τοῦ Ἀχελώου· παίζουσαι ἐν Σικελίᾳ ποτὲ μετὰ τῆς Περσεφόνης ἀφῆκαν αὐτὴν δειλῶς νὰ ἀρπάσθῃ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δήμητρα ὀργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτάς εἰς τέρατα, τηρηθεῖσας μόνης τῆς παρθενικῆς μορφῆς των. Τότε αἱ Σει-

ρήνες ἰκετεύσασαι τὸν Δία ἔλαβον πτερὰ ὅπως πετασθῶσι πρὸς εὐρεσιν τῆς Περσεφόνης· πετῶσαι δὲ ἀφίκοντο εἰς Κρήτην ὅπου ἠγωνίσθησαν πρὸς τὰς Μούσας, ἀλλὰ νικηθεῖσαι ἀπεκόπησαν τὰ πτερὰ καὶ οὕτω ἐπανήλθον πλέουσαι παρὰ τὰ τυρρηνικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας. Ἡ γαριεστάτη νῆσος ἐλέγετο Ἀνθέμουσα ὅπου κατώκησαν. Ἦσαν δὲ τρεῖς. Ἡ Παρθενόπη ἐκθαρίζεν, ἡ Λευκωσία ᾄδει, ἡ δὲ Λίγεια ἐμελώδει· τοιαύτη δ' ἀπετελεῖτο συναυλία καὶ μουσική, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων φθάνων ἐκεῖ ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ πρὸς τὰ γόητρα τὰς μολπῆς των καὶ νὰ μὴ λησμονήσῃ πατρίδα, φίλους, γονεῖς, ἐκεῖ παρ' αὐταῖς κεχηρῶς, καταλείπων τὸ πλοῖον αὐτοῦ εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ζωὴν του εἰς τὴν πείνην. Ἦλθομεν ἐκεῖ. Εἶδομεν μακρόθεν τὸ κάλλος αὐτῶν τὸ ἀμήθητον, εἶδομεν κατακεκαλυμμένην τὴν νῆσον ἀπὸ λευκὰ ὄστᾶ ἀνθρώπων, λεπτὴ εὐώδης αὔρα ἔφερε μέχρις ἡμῶν τῆς οὐρανίας μουσικῆς των τοὺς πρώτους μελιχρῶς τόνους. Αἱ χεῖρες ἠτόνισαν, αἱ κῶπαι ἐπληττον τὴν γαληνῶσαν θάλασσαν ὡς λιπόθυμοι, εἶτα δ' ἠγέρθημεν ἅπαντες ἔνθεοι προσορῶντες τὰς Ἐριννάς καὶ πρῶτος ὁ νεαρὸς Βοῦτος, ἑταῖρος ἡμῶν, ἐμμανῆς ἀπὸ τοῦ μέλους των ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν πλέων πρὸς τὰς Ἐριννάς. Οὐδεὶς παρεκώλυσεν αὐτόν· ἀλλ' ἀνελάβομεν τὰς κώπας ἐν μέθῃ μαγικῇ καὶ ἡ Ἀργὴν ἔφερετο πετῶσα πρὸς τὴν ἄρρητον ἀρμονίαν τῶν Σειρήνων. Τὸ πᾶν ἐλησμονήθη, τὸ πᾶν ἀπώλετο. Τί ὁ μέλλων θάνατος ἀπέναντι τοῦ ἀκουομένου μέλους; Ἄς ἀπεθνήσκομεν! — Αἴφνης ἀπὸ τῆς πρώρας τῆς Ἀργεῦς ἠκούσθη ἄλλη μολπὴ, ἄλλη μελωδία, ἄλλος τόνος οὐράνιος. Ἦτο ὁ Ὀρφεύς. Ὅποιον μέλος ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὅποιος τόνος ἀπὸ τῆς λύρας του, ὅποια ἀρμονία ἦτο ἐκείνη, φίλοι μου! Ἡ ἀναδυομένη ἀπὸ τοῦ κύματος Ἀφροδίτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα θνητοῦ θὰ ἦτο ὀλιγώτερον ὠραία, ὀλιγώτερον γοῆτις καὶ ἐπαφροδίτος. Μικρὸν καὶ αἱ κῶπαι πάλιν ἔστησαν. Οἱ ἀργοναῦται ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ὀρφέα, ὁ Ὀρφεύς ὡς θεὸς ἠγωνίζετο πρὸς τὰς Σειρήνας. Εἰς τὴν μεγίστην ἀνάτασιν τῆς φωνῆς τοῦ ἀθανάτου μελωδοῦ ἡ Ἀργὴν ὠμίλησεν, αἱ δὲ Σειρήνες νικηθεῖσαι ἔπεσαν εἰς τὸ κύμα καὶ ἀπέλπιδες ἐπνίγησαν. Ἐσώθημεν.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἡ Μήδεια;

PENNOΣ

Ἡ Μήδεια προσελθοῦσα ἐρίλησε τοῦ Ὀρφέως τὰ χεῖλη.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Εἰσέρχεται σεμνοπρόσωπος ἱερεὺς. Οἱ ἀνωτέρω.

ΙΕΡΕΥΣ

Οἱ θεοὶ μεθ' ὑμῶν, οἱ θεοὶ μετ' ἐμοῦ, οἱ θεοὶ μετὰ τῆς πόλεως. Ἄλλ' ἡ πόλις, βασιλεῦ, κλαίει. Κρήτες πειραταὶ ἀπεβιβάσθησαν ἀνάριθμοι πρὸς τὰς ἀνατολάς τῆς νῆσου καὶ δηοῦσι τὰς κώμας, καὶ συλοῦσι τοὺς ναοὺς, καὶ θανατοῦσι τοὺς λαοὺς σου. Ἐγέρθητι. Κάτωθεν τῶν ἀνακτόρων ἡ πόλις ἀπασα ἰκέτις ἐπικαλεῖται τὸν βασιλέα αὐτῆς ὡς σωτῆρα.

PENNOΣ ἀνεγειρόμενος

Ἄριστον. Ἡ σπάθη ἐναρκώθη ἄς ἀνελκυσθῇ.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ σπεῖδων νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀπερχόμενον ἱερέα

Ἴδωμεν. Δειλία μᾶλλον τοῦ λαοῦ. Φροῦδα δάκρυα. . .

ΓΑΛΑΤΕΙΑ λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ βραγίονος τὸν Ρέννον

Ρέννε! . . . Μείνον σύ.

Ὁ Πυγμαλίων καὶ ὁ ἱερεὺς ἀπῆλθον.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. PENNOΣ.

Μετὰ μικρὰν σιγὴν ὑ ἀμφοτέρων.

PENNOΣ

Τί ἔχεις, Γαλάτεια; Διὰ τί ὠχρεῖς; Ὁμίλει.

Ἡ Γαλάτεια νεύει τοὺς ὀφθαλμοὺς, δακρύει καὶ σιωπᾷ.

PENNOΣ

Σε ἐλύπησε τῶν Σειρήνων ἡ ἀπώλεια καὶ κλαίεις;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ δειλαῖς.

Ὁχι.

PENNOΣ

Τοῦ Ὀρφέως ἡ θελκτικὴ ἱστορία σε συγκίνησε, Γαλάτεια; Διὰ τί σιωπᾷς;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Διὰ τί;

PENNOΣ

Σοιέφανη ἡ Μήδεια σκληρὰ καὶ ἀνηλεές;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ρέννε . . .

PENNOΣ

Θεοὶ!—Τότε σοὶ διηγήθητι τόσον μακρὰ καὶ ἀτερπῆ μέχρι πένθους;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Λαμβανομένη τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Ρέννου διὰ τῆς ἀριστερᾶς τῆς, διὰ τῆς δεξιᾶς θίγουσα ὡς ἐπὶ ῥωπέα τὴν γενειάδα τοῦ Ρέννου, με μορφὴν κάτωχρον καὶ χεῖλος ὑποτρεμόν

Ῥέννε, διὰ τί εἰς τὰ χεῖλη σου ἀντηγεῖ τοῦ Ὀρφέως τὸ μέλος; ὦ, διὰ τί εἰς τὰ χεῖλη σου παρέμειναν οἱ μάγοι τόνοι τῆς μουσικῆς του;

Ἡ δαλαία πίπτει.

3. ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

ἢ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φύλ. Δ.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Αἰθούσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Πυγμαλίωνος. Εἰσέρχεται ἡ Γαλάτεια ὑπόχρος, μὲ μακρὰν ἐσθλὴν ἐσθῆτα, κρατοῦσα καὶ ἀποφυλλίζουσα ἄνθος μαργαρίτας. Εἶναι πρῶτα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ εἰσερχομένη

Μ' ἀγαπᾶ· δὲν μ' ἀγαπᾶ. — Μ' ἀγαπᾶ· δὲν μ' ἀγαπᾶ. — Μ' ἀγαπᾶ· δὲν μ' ἀγαπᾶ. — Μ' ἀγαπᾶ· δὲν μ' ἀγαπᾶ. — Μ' ἀγαπᾶ· δὲν μ' ἀγαπᾶ. — Μ' ἀγαπᾶ· δὲν μ' ἀγαπᾶ.

(Αἰφίνουσα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς τὸ ἀποφυλλισθὲν ἄνθος.)

Μ' ἀγαπᾶ! Χαῖρε, γλυκύτατον ἄνθος, προσφιλές τῶν ἐρώπων μαντεῖον, ὅπερ καὶ σπαρασσόμενον παρ' ἐμοῦ τοιαύτην μὴ ἀναρῶνεις εὐτυχίαν. ὦ, μὲ ἀγαπᾶ! Ἦδη τρεῖς ἀπεφυλλίσα μαργαρίτας ὁμοφώνως οἱ θεοὶ, ὁμοφώνως τὰ ἀγνὰ ἄνθη μὲ εἶπον ὅτι μὲ ἀγαπᾶ. Ναι, ναι, ὁ τρόμος, ἡ ταραχὴ τοῦ ἐνώπιόν μου, ὁ δειλὸς ἢ βίαιος βηματισμὸς τοῦ, τὰ πεπλανημένα ἢ γλυκύτατα βλέμματα, ἢ φλόγῳσις τοῦ μετώπου τοῦ ὅποτε μὲ συνήντα, ταῦτα ὅλα, αὐτὸς οὗτος οἶονεὶ ζητῶν νὰ μοὶ δεικνύῃ ὅτι μὲ ἀποφεύγει, αὐτὴ τοῦ ἢ σιωπῆ καὶ τέλος ἢ φυγῆ τοῦ ἐκείνη εἶναι σκοτεινοὶ καπνοὶ κάτωθεν τῶν ὀπίων βεβαίως καίει τὸ πῦρ. ὦ, μὴ τις μὲ εἶπῃ ὅχι, διότι φρονεῖω αὐτὸν ἢ ἀποθνήσκω. Ναι, ναι, μὲ ἀγαπᾶ· μὲ ἀγαπᾶ καὶ ἐν τούτοις παλαίει μακρὰν μου, μάχεται, κτυπάται ἴσως, ἴσως τραυματίζεται. Ὅχι νικᾷ ὁ Ῥέννος, νικᾷ! Πῶς δύναται αὐτὸς νὰ πληρωθῆ, πῶς νὰ μὴ νικήσῃ; Ὅμως διατὶ νὰ φύγῃ;

(Ἀνοίγουσα παράθυρον καὶ μακρὰν ἀτενίζουσα.)

Πρὸς ποῖον μέρος τῆς νήσου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ κροτεῖται ἴσως ἡ μάχη; Ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν.

(Ἐκτείνουσα ἐκεῖθεν τὰς χεῖρας.)

Νίκα, Ῥέννε. Μετὰ σοῦ οἱ θεοὶ, ὅπως μετὰ σοῦ καὶ περὶ σὲ πᾶς λογισμὸς μου, πᾶσά μου εὐχὴ. Κάτω λησται, κάτω ἄγριοι Κρηῖτες· χαιρετίσατε γονυκλινεῖς τὸν φίλον τοῦ Ἰάσονος καὶ Ἡρακλέους, χαιρετίσατε δειλοὶ τὸν ἀνακτα τοῦ στήθους μου. Ἄλλ' ἂν πέπρωται ἐν θέλος φαρμακερὸν νὰ εὔρη τὸ στήθος, τὰς ἀκρας ἔτι τῶν δακτύλων τοῦ, ἰδοὺ τὸ ἐμὸν στήθος, θεοὶ, ἰδοὺ ὀδηγήσατε τὸ βέλος αὐτὸ ἐπάνω μου, ὡς εἰς φαρέτραν φιλότατην αὐτῷ. Φθάνει νὰ ζήσῃ ὁ Ῥέννος. Θὰ ζήσῃ ὅμως, θὰ ζήσῃ ἀλλὰ καὶ ἂν ἐν μόνον βέλος ἐγγίση τὸ σῶμά του, τότε, θεοὶ μὴ καταβῆτε ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς· τίνος βέλος θέλει σᾶς σεβασθῆ;

Ἄ, διατὶ νὰ φύγῃς μακρὰν μου, Ῥέννε!

Μένει παρὰ τὸ παράθυρον σύννους καὶ ἐκλελυμένη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Εἰσέρχεται ἐνεύπρεπῆ καὶ λαμπρᾶ στολῆ ὁ

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Γαλάτεια, διατὶ τοσοῦτον ἐσθλὴν φρένας ἀπὸ τῆς ἀγκάλας, φίλη μου; Πῶθεν ὁ τεταραγμένος ὕπνος σου, αἱ σκοτεινὰ ἐπι κλήσεις, οἱ πεπνηγμένοι λυγμοί; Ἦτο πρὶ ὀλίγου εἰς τὸν κήπον, ὅπου εὐρεῖς καὶ τὰ ἄνθη εἰσέτι κοιμώμενα· διότι εἰς τὰ πέταλά των θὰ εὐρεῖς πολλὴν δρόσον καὶ ἡ δρόσος εἶναι τὸ ὄνειρον τῶν ἀνθῶν. Ὀνειρον τοῦ ὕπνου μου, ἄνθος τοῦ βίου μου, διατὶ ὠχρίᾳς καὶ μαραίνεσαι; Μὴ ἀσθενῆς, Γαλάτεια;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ἀτενίζουσα πάντοτε ἔξω

Βλέπω τὴν ἀμυγδαλὴν ἐκείνην ἐκεῖ κάτω, Πυγμαλίων· ὁ σφοδρὸς ἀνεμὸς κατακλίνει τοὺς κλώνάς της καὶ ἀποδρέπει τὰ ἄνθη. Διατὶ ἀφοῦ ἤνθησε τὸ πτωχὸν δένδρῳλλον οἱ θεοὶ διαρπάξουσιν τὰ ἄνθη τοῦ πρὶν ἢ ἀναδώσῃ καρπούς; Τότε διατὶ ἤνθησεν; — Ἄ, εἶπέ με λοιπὸν ἤλθον ἀγγελίαί νεαί;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Νικά ὁ Ρέννος, Γαλάτεια, βεβαίως. Ἄλλ' οὐδεὶς ἄγγελος ἐκείθεν. Ἡ σιωπὴ αὐτῆ μὲ καταβλίβει. Ἐπειτα εἶμαι καὶ δειλὸς, Γαλάτεια. Ἐπειτα εἶναι καὶ τὸ πένθος σου ὅπερ μοὶ παριστᾶ κακοὺς οἰωνοὺς, μὲ λυπεῖ πολὺ, πάρα πολὺ, φίλη μου. Ὅταν χθὲς σὲ ἤκουσα ὑποστένουσαν καὶ ἀφυπνισθεῖς ἠγέρθη ἑλαφρῶς νὰ θέσω ἑλαφρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων σου φίλημα, σ' εὖρον δ' ὄνειροπολοῦσαν μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς, Γαλάτεια, μόνον ὁ πτωχὸς Πυγμαλίων γνωρίζει ὅποια ὑπέστη ἰδὼν ὅτι ἠγρύπνεις ἐνῶ αὐτὸς γαλήνιος ἐκοιμήτο. . .

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ὡς συνελθοῦσα ἀπὸ τῆς βέβηθι,

Πῶς εἶπες;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Τίποτε, φίλη μου. Ἄλλ' εἰπέ με: Τὶ νομίζεις, Γαλάτεια, ὅτι δύναται νὰ σὲ καταστήσῃ λοιπὸν εὐδαίμονα;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Φαντάσου ἀφνης, Πυγμαλίων, ὁ ταλαίπωρος Ρέννος νὰ ἐτραυματίζετο! Ἴδου ἀληθῶς μόνον ὅ,τι ἠδύνατο νὰ μὲ καταστήσῃ δυσδαίμονα. Ἰλεοὶ θεοί! . . — Εἶναι ὅμως σκληρὸν, Πυγμαλίων, εἶναι μιᾶρον ἴσως, πῶς ἀφήκες αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ εἰς μάχην, ἐνῶ ἦλθεν ἀπὸ τῆς γῆς τὰς ἄκρας νὰ ἀναπαυθῆ καὶ ἀναπνεύσῃ πλησίον σου. Ἐλειπεν εἰς στρατηγὸς, ἔπρεπε δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως νὰ καταβῆ κατὰ τῶν πειρατῶν;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ἦ Γαλάτεια, πρῶτον ἤδη θὰ σὲ εἶπω πόσῃ ἐνέδειξε παράφορον ἐπιμονήν; Ὀλίβων αὐτὸν εἰς τὴν ἀγκάλην μου παρεκάλουν νὰ μείνῃ πλησίον μας, νὰ παραιτήσῃ εἰς τοὺς συνήθεις στρατηγούς συνήθεις βαρβάρων ἐπιδρομάς. Μάτην. Ἐπέμενεν ἄνευ ἀνάγκης, ἄνευ τινὸς ὁμολογίας διατι, ἄνευ μεγάλου σκοποῦ. Ὅταν προσέθηκα αὐτῷ, ἵνα ἔτι ἐνισχύσω τὰς παρακλήσεις μου, ὅτι ἐκλαυσες μαθοῦσα ὅτι ἀπέρχεται εἰς ἀγῶνα ἀκλεῆ, μὲ ἠτένισεν ἀλλοκότως καὶ τοσοῦτον ἰσχυρῶς ὥστε ἐταπείνωσα τοὺς ὀφθαλμούς· μὲ ἠσπᾶσθη ἐν ταυτῷ καὶ ἀνέβη τὸν ἵππον χωρὶς ἄλλην φωνὴν καὶ πετῶν ὡς θύελλα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ καθ' ἑαυτήν.

Μὲ μισεῖ λοιπὸν; Ἦ ὁ ἔρωσ διήγειρεν

εἰς τὸ στήθος τοῦ τυφλὰς μανίας καὶ λαίλαπας;

(Τῷ Πυγμαλίῳ)

Ἐποῖος ἦρως! Φαντάσου ὅμως, Πυγμαλίων, ἐὰν κινδυνεύῃ τῶρα, φαντάσου ἐὰν ὁ καλλίνικος ἀργοναύτης πέσῃ ἀφνης ὑπὸ τὸ βέλος βαρβάρου ἐλεεινοῦ. Εἶναι φρικτὸν, Πυγμαλίων, εἶναι φρικτὸν. . .

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Εἶναι τοιαύτη πᾶσα συνήθεια. Κλίνει πρὸς τὴν μάχην, ὡς πρὸς ἐρωμένην, διότι ἐν αὐτῇ ἀνετράφη, μετ' αὐτῆς συνέζησεν. Ἡρέμει ὅμως, φίλη μου. Εἶναι γενναῖος ἀνὴρ καὶ μὴ φοβῶ. Οὐχ' ἦττον εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ πολλὴ του γενναιότης. . . ὅτι πιθανῶς νὰ κινδυνεύῃ· πιθανῶς ἐνέδρα τις νὰ ὑποδεχθῆ ἀνηλεῶς τὴν ὀρμὴν του· πιθανῶς. . .

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἦ, μὴ λέγῃς πλειότερον, ἀλλὰ σῶζε τὸν ἀδελφὸν ἂν δύνασαι. Ἄλλως. . .

(Διακόπτεται ἀπὸ ταραχὴν μυχίαν)

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Θέλεις λοιπὸν νὰ ἰδῶμεν τὸν Ρέννον τάχιστα;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Διατὶ ὄχι, Πυγμαλίων;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Χάριν τῆς ζωῆς του γίνεσαι μικρὸν γενναία;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Πῶς, μικρὸν μόνον; Χάριν τῆς ζωῆς του θὰ ἐγινόμην λέαινα.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Χάριν τῆς ζωῆς του οὐδὲ φωνὴν θ' ἀφήσης, Γαλάτεια, οὐδὲ δάκρυ ἐν;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Πῶς; Να'.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Δός με λοιπὸν τὴν χεῖρα καὶ χεῖρε, Γαλάτεια. Ἴδὲ εἶμαι ἔτοιμος νὰ δράμω πλησίον του. Ἦλθον νὰ σοὶ ἀναγγείλω τοῦτο, ἀλλ' ἐδειλίω, ἐφοβούμην μὴ λυπηθῆς ὅτι φεύγω κ' ἐγώ. Ἐλθέ, περιζώσαί με τὴν σπάθην καὶ τὸν θώρακα. Αὐριον μὲ τὸ φῶς τῆς αὐγῆς θὰ δεχθῆς ἐδῶ καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Ρέννον.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Φεύγεις λοιπὸν καὶ σὺ, Πυγμαλίων;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Μὲ εἶπες ὅτι οὐδὲ δάκρυ, οὐδὲ φωνὴν,

θ' ἀφήσης. Λυπεῖσαι ὅτι φεύγω· ἀλλ' ἂν ὁ Ῥέννος μας κινδυνεύη; Ἐάν ποτε παύσωμεν ν' ἀκούωμεν τὰ ῥήματά του ἐκεῖνα, πρῶτερα καὶ θυμηδέστερα ὑπὲρ τὸ χροῖμα καὶ τὰς πνοὰς τῶν λειμώνων;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

Μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀναχώρει τότε εὐελπίς. Ἀναχώρει. Ἐπανεέλθετε νικηταὶ καὶ χαρμόσυνοι. Ἐλθὲ νὰ σὲ ἐνδύσω τὸν ὠρακὰ καὶ τὸ κράνος. Ἄγρυπνος, προσκλινῆς παρὰ τὴν ἐστίαν θέλω σὰς ἀναμμένη. Ἐάν βραδύνετε . . . ἐνθυμοῦ, Πυγμαλίων· μάτην θὰ ἀναμείνετε νὰ ἐγερθῇ ἡ Γαλάτεια.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Περιλημένη μου Γαλάτεια!—Θὰ ἐπανεέλθωμεν τάχιστα. Αἱ διηγήσεις τοῦ Ῥέννου θὰ σοὶ ἐπαναφέρωσι τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, τὴν ζωὴν εἰς τὸ στήθος· θὰ ἐπανεέλθωμεν τάχιστα. Τὸ βῆμα ἡμῶν θὰ ᾔηται ταχύτερον καὶ θερμότερον τοῦ πόθου ὃν ἔχεις ἵνα μᾶς ἐπανιδῇς.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

Πιστεύεις;

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Ἄγωμεν. Παράμεινον ἐδῶ βασίλισσα ἀντ' ἐμοῦ καὶ μακρὰν τῶν ληστρικῶν ἀγῶνων. Δός με τὸ κράνος καὶ τὸ φίλημα σου.

Ἐξίρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Δάση καὶ ὄρη. Σκηναὶ στρατιωτῶν ἀπωτέρω καὶ ἵπποι καὶ ἀποσκευαὶ ἵππέων. Ἡλίου δύσις. Εἰς τὸ βάθος ἐκτείνεται κατακύανος καὶ ἐλαφρῶς ἐπαφρίζουσα ἡ θάλασσα—Μακρὰν τῶν σκηνωμάτων καὶ παρὰ τινὰ ἀγρίαν φάραγγα. ὁ

ΡΕΝΝΟΣ μόνος

Καὶ πρὶν ἔτι ὁ νοῦς μου σκεφθῇ τι φρίττων ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τούτου, ἡ καρδία φλεχθεῖσα πάντα συνήρπατε λογισμόν. Οἱμοὶ ὀπόσω ἀνοσιώτερος εἶναι ὁ ἔρως μου, τοσοῦτῳ ἔρρωμανέστερον ἐρῶμι αὐτῆς. Ὡ Ῥέννε, μάτην παλαίεις κατὰ τῶν ληστῶν ὁ μέγιστος ἐχθρὸς, ὁ ἀπηνέστερος πολέμιος εἶναι ἐντὸς σου· ὦ καρδία, ἐνεδρεύουσα ὑπὸ τὸ στήθος, πόσον μὲ κτυπᾷς θανασίμως, πῶς φονεύεις τὴν ζωὴν τοσοῦτον ἑτῶν, τὸν Ῥέννον τοσοῦτων ἀγῶνων! Τίς νὰ σοῦ ἔλεγε, Πυγμαλίων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὃν ἀπεσκλήρυναν αἱ τρικυμῖαι τῶν ὠκεανῶν, οὐδ' ἐπτόησαν τοσοῦτου κόσμου ἀγνώστου

ἀνήκουστα ἱερία, ὅτι ὁ Ῥέννος ὁ μειδίων πρὸς τοὺς κινδύνους ὡς τὸ βρέφος πρὸς τὸ μητρικὸν γάλα, τίς θὰ σοῦ ἔλεγεν ὅτι οὗτος ἐγένετο δούλος τοῦ μειδιάματος προδοτίδος γυναικὸς, ὅτι οὗτος ὠχρῖα καὶ τρέμει καὶ σβύννεται ἀπὸ ἔρωτος μισροῦ πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του;—Τίς δύναται νὰ σώσῃ τὸν Ῥέννον ἀπὸ ὀλέθρου γλυκυτέρου τῆς ζωῆς! Οὗτος κληθήσεται θεὸς μου.

Μάτην, μάτην ἤλπισα ὅτι αἱ σραγαὶ καὶ αἱ μάχαι θὰ διεσκεδάζον λογισμοὺς ἀπαισίους· ἡ νίκη ἐπέχυσεν ἔλαιον εἰς τὴν μυχίαν πυρᾶν. Ὅσω τὰ βήματά μου σέρονται μακρότερον τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης, τοσοῦτῳ ὁ νοῦς μου ὀρηκτικώτερος ἐπιστρέφει πρὸς αὐτὴν καὶ καθιλοῦται ἐν τῇ ἀναμνήσει σου, Γαλάτεια. Γαλάτεια, γλυκὺ ὄνομα περιβάλλον ὡς ἡ ἡμέρα τὸν κόσμον ὅλον· Γαλάτεια, μάχαιρα ἥτις μοῦ σπαράσσει τὰ στήθη καὶ φιλῶ καὶ λειψω σπαρασσόμενος τὸν σίδηρον· Γαλάτεια, ὄνομα ἡδύτερον καὶ μαγικώτερον πάσης μεθης, πάσης νίκης, πάσης τιμῆς! Χίλια θὰ ἔζων ἔτη, ἂν μὴ σὲ ἀπῆντων ἐμπρὸς μου, Γαλάτεια· ἤδη αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν θνήσκοντα. Ποῖος μωρὸς εἶπε τὸν ἔρωτα παιδίον καὶ ὄχι τιτᾶνα καὶ τύραννον;—Πῶς αἰρῆς καὶ τοσοῦτον ἠγάπησα τὴν γυναῖκα αὐτὴν; Ἡ εἰκὼν της φέρεται εἰς τὸν νοῦν μου ἔτι ὠριότερον παρ' ὅσον εἰς τὸ διαυγέστερον νᾶμα ἂν κλίνασα ἡ μορφή της κατοπτρισθῇ. Πότε θὰ σ' ἐπανιδῶ, Γαλάτεια; Ἡ ἐκκρουσθεῖσα τὸ πρῶτον ὀργή μου, βαθεῖαν μοὶ ἐγείρει ἤδη μεταμέλειαν καὶ ὀδύνην καὶ ἀγωνίαν. Παραφρονῶ καὶ φλέγομαι· ἡ ζωὴ μου μοὶ φαίνεται ὅτι δύναται νὰ ἀνασπᾷ ὡς στάχεις γηραιῆς δοῦς, νὰ ἀνασεισῇ τὰ ὄρη· ἀλλ' ἅπαν τὸ σθένος τοῦτο ἀνέρχεται ὑπὸ τὰ χεῖλη μου, ἀπονεῖ ἐκεῖ καὶ ἐκπνέει εἰς μίαν φωνήν, εἰς ἓν ὄνομα, τὸ ὄνομα: Γ α λ ά τ ε ι α . . .

(Ἀκούεται ὀπισθεν καὶ παρὰ τὸ ὄρος ὄπλων κλαγγὴ καὶ μάχη· ὁ Ῥέννος ἀναβάς εἰς τὸ ἄκρον κρημοῦ καὶ ἀνατείνας τὰς χεῖρας)

Ὡ Κρῆτες, Κρῆτες, μὴ φεύγετε δειλοῖ· ἰδοὺ ἐγὼ, ἰδοὺ τοῦ βασιλεῶς ὁ ἀδελφός. Φονεύσατέ με, διότι ὁ ληστὴς ὁ φονεύσων με εἶναι μυριάκις τοῦ Ῥέννου ἀγνώτερος· φονεύσατέ με, διότι εἰς τὸ στήθος τοῦτο ἐκρύβη ὁ ἀνηλεέστερος ἐχθρὸς, ὁ κατακλι-

νας και νικήσας τὸν Ρέννον· φονεύτατέ με και σώσατε ἐκεῖνον ὅστις ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ ἀδελφοῦ του ἐπεπόθησεν ἐμμανῆς τὰς ἀγκάλας τῆς συνεύνου του! . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΓΑΛΑΤΕΙΑ

(Ἐνατενίζουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸν οὐρανόν).

Χαίρετε, Πλειάδες, χρυσῆ ἀνδοθέσμη τοῦ οὐρανοῦ· πόσον ζηλεύω σὰς αἰτίνες δύνασθε νὰ βλέπετε αὐτὸν ὅπου ἂν φέρεται. Ποῦ νὰ ᾔηται; Εἶπατέ με. Κοιμᾶται ἄφροντις ἢ ἀγρυπνεῖ, Πλειάδες; Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ παίζοντος φωτός σας τεκμαίρομαι ὅτι ζῆ καὶ ζῆ χαρμύσινος· διότι ἄλλως, ἂν μικρὸν ὀδυνάται, πῶς λάμπετε σεῖς τοσοῦτον ἀγλααὶ καὶ χαρίεσσαι; Εἶπατέ με φέρεται πάντοτε τὴν μορφήν ῥοδίνην ἢ ἐλαφρὰ ὠχρότης περιστέφει τὸ μέτωπον; Ἔχει τὰ χεῖλη εὐλαλα ἢ ἐπίγησαν εἰς σιγὴν μυστηριώδη, εἰς μυστικὴν λατρείαν σκοτεινοῦ καὶ μυχίου ἔρωτος; Εἶναι δι' ἐμὲ, ἂν σιγᾷ, Πλειάδες, ἂν φθίνῃ ὑπωχρος· χαίρετε διότι εἶναι ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωτος τοῦ οὐτοῦ, φίλτατα ἄστρα. Λάμπετε, λάμπετε πλείωτερον· ἴσως ὑπὸ τὸ πολὺ σας φῶς εὕρη μίαν σιγὴν ταχύτερον τὴν ἀγοῦσαν ἐδῶ, ἐδῶ πλησίον μου. Φεῦ· ἀλλ' ἂν ἐτραυματίσθη, ἂν κεῖται ἐν μέσῳ ἐρήμων αἰμόρρυτος; Ὡ θεοὶ σωτῆρες· τάχιστα ὑπὲρ αὐτοῦ! — Ὡ γὰρ ἂν μίαν μόνην ρανίδα ποτισθῆς ἀπὸ τοῦ αἵματός του ἀντὶ ἀκανθῶν ἢ βάτος θ' ἀναβλαστήσῃ τὰ κάλλιστα ῥόδα, εἰς μέλι θὰ μεταβληθῆ ὁ ἰὸς τῶν σκορπίων καὶ ὄφρων.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ στραφεῖσα. Εἰσέρχεται ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις μακρὸν περιβεβλημένος μανδύαν, βαρεῖαν περσικὴν κίδαριν, εὐρὴν καὶ μέχρι τοῦ στόματος ἀναβάνοντα διάκενον θώρακα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἐὰν εὐαγγέλια φέρῃς χαρᾶς καὶ νίκης θάρρει, ὀμίλει. Ἡ φωνὴ σου καὶ ἂν ἡ φωνὴ ᾔηται τῶν βαρβάρων Σκυθῶν, θὰ ἠχήσῃ πρὸς ἐμὲ γλυκυτέρα τῆς φωνῆς χιλιᾶδων ἀηδῶνων ὁμοῦ. Ζῶσι, νικῶσιν οἱ βασιλεῖς;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Ρέννος ζῆ, βασιλεύει ὁ Πυγμαλίων.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ὄλη χαρὰ

Εἶπες τὸ πᾶν, οὐδ' ὑπολείπεται τι νὰ εἰπῆς.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ πᾶν ὑπολείπεται. — Ἄκουσόν με, βασίλισσα. Εἶμαι τοῦ Ρέννου ἡ ἀκόλουθος καὶ πιστὴ σκιά. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ μὲ ἔσωσε μόνος ἀπὸ βαρβάρων χειρῶν καὶ θανάτου. Μακρὰν αὐτοῦ εἶμαι ἡ γλῶσσά του, πλησίον αὐτοῦ εἶμαι ἡ μακρὰ χεὶρ του. Ἢ πρὸς αὐτὸν ἀτέρμων ἀφροσύσις μου εἶναι τὸ ἀκριβὲς μέτρον τῆς πρὸς ἐμὲ πίστεώς του. Αὐτὸς μὲ στέλλει πρὸς σὲ ἀπὸ τοῦ μέσου νίκης καὶ αἱμάτων. Ἴδου ὁ δακτύλιός του ὅπου ἐγγεγλυμμένη ἡ εἰκὼν τῆς Ἀργεῦς.

(Δίδει τῇ Γαλατείᾳ τὸν δακτύλιον)

Μὲ στέλλει καὶ μὲ εἶπε νὰ ἐρωτήσω τὴν Γαλάτειαν: Θέλεις νὰ ἀποθάνῃ ἢ νὰ ζήσῃ ὁ Ρέννος.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Νὰ ἀποθάνῃ ὁ Ρέννος; Ὡ σπεῦδε πτερόπους καὶ ἐπάνελθε πλησίον μου! Εἶπέ του, εἶπέ του νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ. Ἐὰν ἀποθάνῃ θὰ μεταβληθῶ εἰς λοιμὸν νὰ λανατώσω τὸν κόσμον ὅλον. Ὁχι ἂν ὁ Ρέννος ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἂν μόνον βραδύνη ὀλίγον ἔτι, ἡ Γαλάτεια ἀπέθανεν. Διαπὶ νὰ μὴ ζήσῃ. ἀγαπώμενος ὡς θεὸς καὶ νέος ὡς ἡ αὐγὴ;

(Ἐργουμένη πλησίον του).

Ἦκουσες λοιπὸν ποτε εἰς τὰ χεῖλη του πλανώμενον ὄνομά τι; Ἦκουσες νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά μου περιπλοῦς; Εἶπέ με γνωρίζεις λοιπὸν ἂν ὁ Ρέννος μὲ ἀγαπᾷ; Ὡ σὺ, ὁ σιδηρὸς ἄνθρωπος, γενεὴ βικχίς καὶ φρυγισὶ μουσούργησον εἰπὼν ἀπλῶς τὰ ἔπη ταῦτα: «Γαλάτεια, ὁ Ρέννος σὲ ἀγαπᾷ». Μὴ σιωπᾷς! Εἶπέ με· εἶδες ποτε τὸ πρόσωπόν του νὰ στραφῇ πρὸς τὴν πόλιν ἐδῶ; Εἶδες τὸ ὄμμα του νὰ δακρύσῃ ποτὲ ἐν σιγῇ; Εἶδες αὐτὸν νὰ παραιτήσῃ ἐπὶ στιγμὴν τὴν μάχην καὶ νὰ πλανᾶται εἰς φάραγγας σύνοους καὶ κατηρῆς; Ὡ Ρέννε Ρέννε, Ρέννε! — Ἄκουσόν με· ἐπάνελθε πτερόπους. Εἶπέ του σὺ, διότι ἐγὼ πᾶς θὰ τολμήσω! Εἶπέ οὐδὲν πλέον ἢ ὅ, τι βλέπεις.

(Ἀνατείνουσα περὶ δακρυς τὰς χεῖρας)

Ἄ, γνωρίζεις ὁ Ρέννος πόσον κἂν ἠγάπησα αὐτόν! . . .

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἀπορρίπτων τὸν μανδύαν, διανοίγων τὸν θώρακα καὶ ἀποκαλυπτόμενος ὁ Ρέννος.

Γαλάτεια! . . .